

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: J. C.
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem
se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5

proti

žalovanému: **Zeměměřičský úřad**
se sídlem Pod sídlištěm 9, Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018 č. j. ZÚ-02449/2018-12001 ve znění
opravného usnesení ze dne 14. 8. 2018 č. j. ZÚ-02470/2018-12001

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2018 č. j. ZÚ-02449/2018-12001 ve znění opravného usnesení ze dne 14. 8. 2018 č. j. ZÚ-02470/2018-12001 se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Tomáše Hlaváčka.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) odložil žádost žalobce o poskytnutí informací v podobě digitálního modelu reliéfu České republiky 5. generace (dále také „DMR 5G“) v rozsahu celé České republiky ve strojově čitelném formátu. Učinil tak podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), tedy

proto, že žalobce nezaplatil úhradu požadovanou za poskytnutí informací. Tuto úhradu stanovil žalovaný ve výši 2 998 037 Kč, a to s ohledem na plánované a praxí ověřené náklady na zajištění potřebné kvality DMR 5G ve smyslu § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 123/1998 Sb.“). Základní cenu DMR 5G žalovaný vypočetl podle položky 8 bodu 11 přílohy k vyhlášce č. 31/1995 Sb., kterou se provádí zákon č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví a o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením (dále jen „vyhláška“).

2. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce uplatnil tři okruhy žalobních námitek. V prvním žalobním bodě namítl, že DMR 5G byl pořízen z veřejných zdrojů a byl by užíván a udržován i v případě, že by za něj žádný žadatel nezaplatil. Proto by měl být poskytnut za cenu nižší, než kolik činí náklady na jejich poskytnutí. Výše těchto nákladů ale z napadeného rozhodnutí neplyne, což toto rozhodnutí činí nepřezkoumatelným. Žalobce dále poukázal na možnost bezplatného poskytnutí požadované informace plynoucí z vyhlášky. Vyjádřil přesvědčení, že zákon č. 123/1998 Sb., i vyhláška by měly být vykládány v souladu s čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a směrnicí 2003/98/ES¹ tak, aby informace poskytovány byly.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že stanovená výše úhrady nepřipustně omezuje jeho právo na informace a je zjevně nepřiměřená.
4. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že o DMR 5G žádal z pozice datového žurnalisty, přičemž s ním bylo zacházeno rozdílně (diskriminačně) oproti žadatelům z řad škol, vzdělávacích zařízení a studentů, jimž žalovaný tytéž informace poskytuje bezúplatně.
5. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a podle § 16 odst. 4 InfZ ve znění účinném do 23. 4. 2019 nařídil žalovanému poskytnutí informací.
6. Městský soud v Praze žalobu rozsudkem ze dne 26. 11. 2020 č. j. 15 A 44/2018-44 (dále jen „první rozsudek“) zamítl. V odůvodnění prvního rozsudku uvedl, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné není, protože v něm žalovaný určitě a srozumitelně uvedl, že výši úhrady stanovil na základě konkrétních pravidel obsažených v zákoně č. 123/1998 Sb., ve spojení s vyhláškou, které byl žalovaný povinen dodržet. Povinností žalovaného nebylo vyčíslit „*mezní náklady na reprodukci a šíření uvedených dat*“, jak žádá žalobce. Směrnice č. 2003/98/ES nelimituje celkový příjem z vybírání poplatků pouze celkovými náklady na reprodukci a šíření (dokumentů). Tyto určuje mnohem širěji a je třeba do nich počítat i aktualizaci DMR 5G.
7. Soud nepovažoval za podstatné, že mezi úhradou za poskytnutí informací a náklady na zajištění potřebné kvality/zpřístupňování prostorových dat není příčinná souvislost. Žalobce má pravdu, že DMR 5G byl pořízen z veřejných zdrojů pro veřejné účely. Ustanovení § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., ovšem stanoví toliko horní limit úhrady za poskytnutí prostorových dat, tj. *výši, která nepřesáhne minimální výši nezbytnou k zajištění potřebné kvality a zpřístupňování prostorových dat a služeb založených na prostorových datech*. Tuto mez úhrada požadovaná po žalobci nepřesahuje.

¹Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES ze dne 17. 11. 2003, o opakovaném použití informací veřejného sektoru

8. Soud v prvním rozsudku neshledal výši úhrady požadované po žalobci za poskytnutí informací nepřiměřenou či odporující základnímu právu na volný přístup k informacím. Částka bezmála tři milionů Kč plně odpovídá objemu dat, která žalobce žádal, a též způsobu výpočtu stanovenému vyhláškou. Kromě bezúplatného poskytování prostorových dat studentům a vzdělávacím institucím k zákonem jasně vymezeným účelům je pro všechny (ostatní) žadatele úhrada stejná, a žalobce tudíž nebyl v přístupu k datům DMR 5G diskriminován. Žalobní argumentaci spočívající v porovnání výše úhrady vyměřené za žalobcův extrémní požadavek (poskytnutí dat DMR 5G pro celé území České republiky) s výší průměrné mzdy soud označil za zavádějící.
9. Soud v prvním rozsudku neshledal důvodným ani třetí žalobní bod. Žalobcovo postavení datového novináře je nesrovnatelné s postavením studentů a vzdělávacích institucí. Stoprocentní sleva na poskytnutí dat DMR 5G pro školy, školská zařízení, vysoké školy a studenty je stanovena přímo právním předpisem, sleduje legitimní cíl, jímž je podpora rozvoje vzdělanosti, vědy a výzkumu. Soud nenalezl prostor pro závěr, že by se vysoce specializovaná data v podobě DMR 5G měla bezplatně poskytovat též novinářům. Byť by přístup k informacím o životním prostředí obecně měl být co nejjednodušší a v maximální možné míře bezplatný, aby byla usnadněna kontrola veřejné správy ze strany občanů, v nynějším případě nejde hovořit o kontrole výkonu veřejné správy a předcházení nežádoucím situacím a jevům v politice a veřejné správě. Žalobce nebyl postupem žalovaného v projednávané věci nijak diskriminován, neboť k němu bylo přistupováno stejně jako k ostatním žadatelům, kteří nejsou od placení úhrady za poskytnutí dat DMR 5G osvobozeni právním předpisem. Soud v této souvislosti upozornil na skutečnost, že data DMR 5G jsou v široké míře veřejně přístupná přes internetovou aplikaci na adrese <http://ags.cuzk.cz/dmr>.
10. Soud uzavřel, že požadavek na zaplacení úhrady za poskytnutí informací v podobě dat DMR 5G má oporu jak v § 17 zákona č. 106/1999 Sb., tak i v zákoně č. 123/1998 Sb., a nelze jej považovat za protiústavní omezení práva na informace zakotveného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Protože žalobce úhradu ve stanovené lhůtě nezaplatil, byla jeho žádost o poskytnutí informací napadeným rozhodnutím odložena v souladu s § 17 odst. 5 InfZ.
11. Soud se v prvním rozsudku nezabýval námitkou, v níž žalobce argumentoval opožděným uplatněním výzvy k zaplacení úhrady za poskytnutí požadovaných informací. Tuto námitku totiž žalobce poprvé uplatnil v doplnění žaloby ze dne 10. 6. 2019, tedy až po marném uplynutí dvouměsíční lhůty k rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.)
12. Žalobce se proti prvnímu rozsudku bránil kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2022, č. j. 7 As 371/2020-34 (dále jen „rozsudek NSS“) zamítl. Nejvyšší správní soud v rozsahu uplatněných kasačních námitek dal v prvé řadě za pravdu městskému soudu, že žalobce nepřipustně rozšířil žalobu o nový žalobní bod, a aproboval, že se žalobní námitkou poukazující na opožděné uplatnění výzvy k zaplacení úhrady za poskytnutí požadovaných informací městský soud nezabýval. V bodech [18] a [19] Nejvyšší správní soud přisvědčil též meritorním závěrům městského soudu, tedy tomu, že i) stanovená výše úhrady byla přiměřená, ii) výše úhrady odpovídá způsobu výpočtu stanovenému

právními předpisy, iii) právní úpravou stanovená úhrada za poskytování dat DMR 5G ve strojově čitelném formátu, kterou je žalovaný jakožto povinný subjekt povinen po žadateli požadovat, nepředstavuje omezení práva na informace o životním prostředí, iv) žalobce coby novinář nebyl diskriminován oproti studentům či výzkumným institucím, protože rozdílné zacházení pro druhou uvedenou skupinu vychází z platné právní úpravy a nikoliv z libovůle správního orgánu. Ze žalobcovy žádosti navíc neplyne, že by o poskytnutí DMR 5G žádal jako novinář.

13. Žalobce se následně obrátil na Ústavní soud s ústavní stížností proti prvnímu rozsudku i rozsudku NSS, kterou spojil s návrhem na vyslovení protiústavnosti § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., ve znění účinném do 28. 7. 2023, ve slovech „*potřebné kvality a*“, a položky č. 8 tabulky v části 11 přílohy k vyhlášce. Ústavní soud prvním výrokem nález ze dne 26. 6. 2024, sp. zn. I. ÚS 3254/22 (dále jen „*nález I. ÚS 3254/22*“) rozhodl, že prvním rozsudkem a rozsudkem NSS bylo porušeno základní právo žalobce na informace o životním prostředí podle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a proto uvedené rozsudky správních soudů zrušil. Druhým výrokem Ústavní soud odmítl žalobcův návrh na vyslovení protiústavnosti výše uvedených předpisů (pro nynější věc tato část nálezu není směrodatná, soud proto odůvodnění druhého výroku nebude rekapitulovat).
14. Ústavní soud zbudoval závěr o porušení žalobcova základního práva na informace o životním prostředí na následujících, na sebe navazujících východiscích (soud je na tomto místě bude rekapitulovat pouze stručně, neboť obsah nálezu I. ÚS 3254/22 je oběma stranám sporu nepochybně znám). Nejprve Ústavní soud vysvětlil, že digitální model reliéfu České republiky, jenž je založen na prostorových datech, představuje informace o životním prostředí. Právní úprava zakotvující zpoplatnění poskytnutí informace o životním prostředí v obecné rovině sleduje legitimní cíl, a sice zajištění fungování veřejné správy. Následně s odkazem na účel čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a Aarhuskou úmluvu Ústavní soud vysvětlil, že poskytnutí informací o životním prostředí lze podmínit finanční úhradou, jen je-li částka přiměřená, a to vždy s ohledem na konkrétní okolnosti případu, jež jsou dány subjektivními i objektivními hledisky. Tato východiska vedla Ústavní soud k závěru, že úhrada ve výši 2 998 037 Kč požadovaná po žalobci za poskytnutí DMR 5G požadavku proporcionality neodpovídá.
15. V (první) argumentační lince zdůvodňující přiměřenost požadované úhrady správní soudy podle Ústavního soudu pominuly subjektivní hledisko, tj. že žalobce žádal o poskytnutí DMR 5G jako datový novinář pro účely analýzy možných dopadů klimatické změny, nikoliv pro soukromé účely s cílem využít tato data v rámci komerční činnosti. Zákonná úprava sice obecně může ukládat částečné financování nepřímých nákladů státních orgánů na vytvoření a aktualizace prostorových dat, avšak pouze ve vztahu k subjektům využívajícím prostorová data pro soukromé komerční účely (body 48, 56-59 nálezu).
16. Ústavně konformní není dle názoru Ústavního soudu ani druhá názorová linie, v níž se správní soudy domnívají, že přiměřenost výše úhrady je odůvodněna tím, že žalobce žádal o DMR 5G v maximálním rozsahu území celé České republiky. Je tomu tak zaprvé proto, že žádost byla vzhledem ke kontextu jejího účelu racionální; žalobce chtěl prostorová data využít ke zkoumání dopadů klimatické změny v celé České republice. Zadruhé proto, že velký rozsah dat automaticky nevede k vysoké úhradě za jejich poskytnutí. Žalovaný ani

správní soudy nevysvětlily, jak konkrétně vysoký obsah informací odráží výši přímých nákladů spojených s vyřízením žalobcovy žádosti (body 62 a 63 nálezu).

17. Před Ústavním soudem neobstál ani závěr správních soudů, že žalobce nepatří mezi subjekty, na něž se podle vyhlášky vztahuje 100% sleva na poskytnutí požadovaných dat (studenti a vzdělávací instituce). Tato úvaha pomíjí význam novinářů v oblasti informování veřejnosti o stavu environmentálních politik. Ač právo na informace o životním prostředí není v Listině zařazeno do práv politických, plní funkci předpokladu účasti veřejnosti na politickém životě státu. Vzdělání, výzkum a informovanost veřejnosti o životním prostředí jsou v kontextu projednávané věci podle Ústavního soudu ve srovnatelném postavení (body 30, 64-66 nálezu).
18. Ústavní soud dovodil, že úhrada bezmála tří milionů korun za žalobcem požadovaná data je na první pohled významnou ekonomickou bariérou objektivně způsobitou nepřiměřeně odradit další novináře od vyhledávání informací o životním prostředí a uplatňování žádostí o jejich poskytnutí. Správní soudy jednak samy nemusely vyhlášku aplikovat (čl. 95 odst. 1 Ústavy), jednak lze § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., vyložit ústavně konformně. Plyne z něj totiž, že po žadateli je možné (nikoliv nutné) žádat úhradu nepřímých nákladů (na vytvoření a aktualizace GMR 5G). Povinný subjekt nemůže žádat o úhradu nepřímých nákladů, bude-li to odporovat žadatelovu právu na informace o životním prostředí. Správní soudy proto mohly zavázat žalovaného, aby při stanovení výše úhrady nepostupoval automaticky dle vyhlášky a nepřímé náklady do úhrady nezahrnoval (body 67-70 nálezu).
19. Žalobce v podání ze dne 19. 7. 2024 soudu sdělil, že po doručení nálezu I. ÚS 3254/22 se dne 13. 7. 2024 obrátil na žalovaného s výzvou k poskytnutí požadované informace (poskytnutí digitálního modelu reliéfu České republiky, DMR 5G). Žalovaný mu vyhověl sdělením ze dne 18. 7. 2024, jímž žalobci poskytl odkaz na internetovou stránku, na niž je tato informace ke stažení ve formě otevřených dat. Žalobce prohlásil, že je tímto postupem správního orgánu zcela uspokojen ve smyslu § 62 s. ř. s, a proto navrhl, aby soud řízení zastavil a přiznal mu právo na náhradu nákladů řízení.
20. Výzvou ze dne 23. 7. 2024 č. j. 15 a 44/2018 – 83 soud žalobce vyrozuměl o tom, že postup, který žalobce popsal v podání ze dne 19. 7. 2024, nelze kvalifikovat jako uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s. Aplikaci institutu uspokojení navrhovatele zákon výslovně podmiňuje iniciativou odpůrce; v projednávané věci však žalovaný postup podle § 62 s. ř. s. nevyvolal. Poskytnutím (zveřejněním) požadované informace žalovaný nenapravil stav, který napadeným rozhodnutím nastolil, a nelze z něj ani vyčíst jakékoliv přehodnocení jeho právního názoru na výši částky požadované za poskytnutí informace vyjádřeného v napadeném rozhodnutí, což je hlavní předmět sporu. Soud zároveň vyzval žalobce ke sdělení, zda za dané situace bere žalobu zpět (takový procesní úkon by rovněž vyústil v žalobcem požadované zastavení řízení). V reakci na tuto výzvu žalobce podáním ze dne 24. 7. 2024 sdělil, že žalobu zpět nebere.
21. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
22. Podle § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., prostorová data a služby založené na prostorových datech mohou být zpřístupněny za úplat, pokud dále není stanoveno jinak.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Za zpřístupnění prostorových dat povinných subjektů a jiných poskytovatelů prostorových dat odpovídajících tématům uvedeným v prováděcím právním předpise a služeb založených na prostorových datech může být požadována úhrada ve výši, která nepřesáhne minimální výši nezbytnou k zajištění potřebné kvality a zpřístupňování prostorových dat a služeb založených na prostorových datech.

23. Soud, jsa v dalším rozhodování vázán právním názorem vysloveným Ústavním soudem v nálezu I. ÚS 3254/22, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
24. V první řadě soud uvádí, že je nálezem I. ÚS 3254/22 vázán na základě čl. 98 odst. 2 Ústavy. V dané věci se nadto jedná o závaznost tzv. kasační, která za žádných podmínek nepřipouští, aby obecný soud ve svém novém (druhém) rozhodnutí vydaném po kasačním nálezu vznášel jakékoliv konkurující úvahy; nález představuje definitivní řešení dané věci a místo pro věcný diskurs tu již není (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 1012/10).
25. Z nálezu I. ÚS 3254/22 plyne, že aplikací pravidel pro výpočet úplaty za poskytnutí DMR 5G zakotvených ve vyhlášce soud v prvním rozsudku porušil žalobcovo právo na informace o životním prostředí. Správně totiž měl vyložit § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., ústavněkonformním způsobem a vyhlášku neaplikovat.
26. Stejně tak měl ovšem v dané věci postupovat i žalovaný. Nelze pominout, že oproti soudu je žalovaný coby správní orgán v obecné rovině při rozhodování vázán nejen zákonem, ale i podzákonnými předpisy (§ 2 odst. 1 správního řádu, který se v nynější věci použije na základě § 14 odst. 4 InfZ). Ustanovení § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., nicméně dává žalovanému *možnost* aplikovat vyhlášku, a to po úvaze, zda subjektivní a objektivní hlediska případu nečiní výši úhrady nepřiměřenou. Ústavní soud v nálezu I. ÚS 3254/22 jednoznačně a závazně vyslovil, že vyhláška v daném případě aplikována být neměla. Žalovaný tedy v projednávané věci vyložil a aplikoval § 11c odst. 3 zákona č. 123/1998 Sb., vadně. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, a soud jej proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zrušil.
27. Vzhledem k vývoji situace, k němuž došlo po vydání nálezu I. ÚS 3254/22, soud nemohl rozhodnout tak, jak indikoval Ústavní soud v bodě 69. tohoto nálezu, tj. nemohl zavázat žalovaného, aby při stanovení výše úhrady nepostupoval podle vyhlášky. Žalovaný totiž v mezidobí požadované informace zveřejnil na webových stránkách, o čemž žalobce informoval. Žalobce tak v současné chvíli požadovanými informacemi disponuje a cítí se být informačně satureován, což soudu sdělil podáním ze dne 19. 7. 2024. Žalovaný tak již nebude mít v projednávané věci reálně příležitost vyhlášku při stanovení výše úhrady neaplikovat (požadované informace byly žalobci poskytnuty, aniž by byla úhrada za jejich poskytnutí nově stanovena). Další řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací, již bylo fakticky vyhověno, se tak stalo bezpředmětným.
28. Z téhož důvodu soud nemohl volit cestu tzv. informačního příkazu podle § 16 odst. 6 InfZ. Jak uvedeno shora, požadované informace už byly žadateli (žalobci) poskytnuty. Soud k tomu dodává, že nemohl ani zavázat žalovaného, aby řízení o žádosti žalobce zastavil pro odpadnutí jeho předmětu. Použitelné právní předpisy (InfZ a zákon č. 123/1998 Sb.) neumožňují řízení o žádosti zastavit proto, že se žádost stala bezpředmětnou. Příslušné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ustanovení správního řádu o zastavení řízení v daném případě použít nelze (§ 20 odst. 4 InfZ *a contrario*, § 14 odst. 1 zákona č. 123/1998 Sb., *a contrario*).

29. Pokud by soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak stanoví § 78 odst. 5 s. ř. s., jediná „správná“ cesta, kterou zákon č. 123/1998 Sb., nabízí, by byla následující. Žalovaný by podle § 6 zákona č. 123/1998 Sb., musel žalobce znovu informovat o tom, že jím požadované informace byly zpřístupněny na konkrétní webové stránce. Za situace, kdy sám žalobce uvedl, že ke DMR 5G v požadovaném formátu již přístup má, se takový postup soudu jeví jako nesmyslný, resp. přehnaně formalistický.
30. Vzhledem k výše popsané výjimečnosti situace soud nepřistoupil k tomu, aby současně se zrušením napadeného rozhodnutí věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Takový postup je v ojedinělých případech možný (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016 č. j. 2 Azs 307/2015-41).
31. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci z procesního hlediska úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení tvořených soudním poplatkem zaplaceným za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudním poplatkem zaplaceným za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a dále náklady vynaloženými na právní zastoupení žalobce advokátem. Ty spočívají jednak v odměně za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, kasační stížnost, podání ze dne 19. 7. 2024), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3 100 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a dále ve čtyřech paušálních částkách ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Součástí náhrady nákladů řízení o žalobě je též částka 2 856 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobcem na řízení o žalobě tedy činí 24 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 12. září 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.